

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 maja 2016 r.,  
sprawy **K. K.**  
oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,  
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w K. ,  
z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt IV Ka [...],  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K., Zamiejscowy Wydział Karny z  
siedzibą w M.,  
z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt XVI K [...]

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć oskarżyciela posiłkowego A. C.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. , Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w M. z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt XVI K [...], K. K. została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) zł.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej K. K., wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 roku, sygn. akt IV Ka [...], zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego zmienił w ten sposób, że oskarżoną K. K. uniewinnił od zarzucanego jej czynu.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 listopada 2015 roku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A. C. , zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k.

W konkluzji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego A. C. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji.

Wniesiona w niniejszej sprawie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kasacja tego rodzaju zarzutów nie zawiera. Rozpoznając apelację obrońcy oskarżonej od wyroku Sądu I instancji Sąd odwoławczy uznał, że z uwagi na brak działania oskarżonej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz brak podstaw do ustalenia, że pokrzywdzony niekorzystnie rozporządzał swoim mieniem, zdekompletowany został zespół znamion typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., w konsekwencji skutkując uniewinnieniem oskarżonej, nawet przy istnieniu pozostałych znamion tego czynu. W kasacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił natomiast „rażące naruszenie prawa materialnego w postaci

art. 286 § 1 kodeksu karnego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się natomiast, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie, jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025*). Tymczasem autor kasacji zarzucając „obrazę prawa materialnego”, w istocie w ten sposób usiłuje podważyć ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku, o czym świadczy zarówno opis samego zarzutu, jak i uzasadnienie kasacji. Jednocześnie w skardze kasacyjnej nie postawiono jakichkolwiek zarzutów procesowych, które mogłyby ewentualnie spowodować wzruszenie zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy natomiast, zgodnie z art. 536 k.p.k., rozpoznaje kasację tylko w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k., które w sprawie nie wystąpiły.

Innymi słowy, zarzut obrazu prawa materialnego jest oczywiście bezzasadny, albowiem z ustaleń poczynionych przez sąd odwoławczy wynika, że oskarżona K.K. swoim zachowaniem nie wypełniła wszystkich niezbędnych znamion występku opisanego w art. 286 § 1 k.k. i dlatego – co oczywiste – zapadł wobec niej wyrok uniewinniający. Skarżący w istocie rzeczy kwestionuje te ustalenia faktyczne, jednakże z woli ustawodawcy podnoszenie wprost w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jest niedopuszczalne (*zob. art. 523 § 1 k.p.k.*). Można byłoby oczywiście chociażby pośrednio te ustalenia kwestionować, na przykład poprzez wykazanie, że w toku postępowania sądu odwoławczego dopuszczono się szeregu uchybień prawu procesowemu, których konsekwencją były właśnie te błędne ustalenia przyjęte za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Takich jednak zarzutów – co już wskazano wyżej – w kasacji nie podniesiono.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył

oskarżyciela posiłkowego. Sąd Najwyższy nie znalazł jednak podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonej o „zasądzenie na rzecz oskarżonej od oskarżyciela posiłkowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych”. O ile bowiem niewątpliwie – zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. – do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia jednego obrońcy, to jednak zwrot oskarżonemu wyłożonych przez niego kosztów tytułem wynagrodzenia obrońcy z wyboru powinien być uwarunkowany obowiązkiem wykazania poniesienia rzeczywistych wydatków z tego tytułu, co mogłoby nastąpić poprzez chociażby złożenie umowy, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (*tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 615 z późn. zm.*), ewentualnie faktury, rachunku lub innego dokumentu potwierdzającego, że określona należność została na rzecz adwokata uiszczona. Takiego dokumentu do akt sprawy ani oskarżona K. K. ani jej obrońca nie złożyli. Na marginesie jedynie wskazać należy, że zarówno przepisy rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461 z późn. zm.*) jak i obecnie obowiązującego rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (*Dz. U. poz. 1800*) nie przewidują wynagrodzenia za samo sporządzenie odpowiedzi na kasację (*por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 r., V KK 125/09, LEX nr 519600; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., II KK 183/15, LEX nr 1762480*).